

men ikke desto mindre var Ministeriet nødt til paa en Tillægsbevilling at komme med Forslag om en Forøgelse, som rigtignok var ubetydelig, nemlig 24 Rbd. I Finantsloven for 1861—62 var Summen forøget til 14,078 Rbd.; i Finantsloven for 1862—63 til 14,088 Rbd. 48 St.; i Finantsloven for 1863—64 var den 12,000 Rbd.; i Finantsloven for 1864—65 ligeledes 12,000 Rbd.; i Finantsloven for 1865—66 og for 1866—67 var den derimod mindre, idet den var gaaet ned til 11,000 Rbd. Det var ogsaa dette sidste Beløb, der oprindelig var opført paa Finantslovsforslaget for iaar. Imidlertid blev der ved 2den Behandling i Folkethinget stillet et Forslag om, at Posten skulde nedsættes med 500 Rbd., og af Mindretallet et Forslag om, at den skulde nedsættes med 1,956 Rbd. Mindretallets Forslag gik igjennem. Ved 3die Behandling foreslog Ministeren for Kirke- og Underviisningsvæsenet, ikke at man skulde optage Alt det, der var udstemt ved 2den Behandling, men blot at indsatte det Beløb, som er bevilget ved Lov, nemlig ved § 5 af Loven af 12te Januar 1858. Nu skulde jeg for mit Vedkommende slet ikke indvende Noget som helst imod, at Folkethinget nedsatte de Beløb, som ved de Finantslove, jeg nu har nævnt, vare blevene lagte til, hvad der var bevilget ved Loven, men jeg kan ikke paa nogen Maade ansee det for rigtigt gjennem Finantsloven at nægte det Beløb, som engang er bevilget ved Loven af 12te Januar 1858. Naar man nærmere vil undersøge Sagen, vil man see, at med det Beløb, som nu staaer i Finantslovsforslaget, nemlig 9,044 Rbd., vil det ikke være muligt for Universitetet at komme igjennem, uden at gjøre Indskrænkninger i de Udgifter, som allerede finde Steb. Der er nemlig allerede for Dieblisset, som de Herrer ville have seet af Anmærkningerne til Finantslovsforslaget i Tillæg A. Sp. 505—6, anvendt til faste Lønninger og Honorærer 9,000 Rbd.; men foruden disse Udgifter er der andre Udgifter, som ere ligefrem nødvendige, som f. Ex. Sædtillægget til en Docent i slavisk Sprog og Litteratur, der vil udgjøre for iaar 190 Rbd. Desuden forestaaer der et Lønningstillæg fra 1ste November d. A. paa 200 Rbd. aarlig,

bliver omtrent 100 Rbd. Endvidere har man i en Række af Aar anvendt af denne Conto 200 Rbd. til Gartner Weilbach og to Beløb paa 250 Rbd. hvert til Professor Orsted. Hvis Universitetet nu ikke faaer, hvad der er bevilget ved Loven af 12te Januar 1858, ville flere af disse Tillæg nødvendigvis være at bortstære, og, hvad der heller ikke maa oversees, der er ikke en eneste Skilling tilbage til det oprindelige Diemed, som var tilfattet ved denne Post i Finantsloven. Jeg antager derfor, at der er en meget stærk Opfordring for Thinget til at forandre denne Sum og gjenindsætte ikke noget Mere, men heller ikke noget Mindre, end hvad der engang er bevilget ved Lov. Jeg formoder ogsaa, at den ærede Minister for Kirke- og Underviisningsvæsenet vil være enig med mig i at ønske denne Sum forøget til det, der er bestemt ved Loven. Den næste Post jeg skal omtale, findes i Finantslovsforslaget Sp. 2505—6 nederst paa Siden. Der er kommet en Anmærkning til ved Metropolitanankolen, hvori det hedder: „Ved Metropolitanankolen kan ikke gives nogen Embedsmand fast Ansættelse i Finantsaaret.“ Det vil være i de Herrers Erindring, at der i Folkethinget i 14de, 15de, 16de og 17de Samling, altsaa i de 4 sidste Samlinger har været forelagt et privat Lovforslag af det Indhold, at Metropolitanankolen skulde nedlægges. I intet af disse 4 Aar er det private Lovforslag kommet til 2den Behandling; det er kommet til Udvalg, men ikke til 2den Behandling og i Landstinget har det slet ikke været. Jeg skal nu slet ikke indlade mig paa det Spørgsmaal, om der overhovedet er nogen afgjørende Grund til at beholde eller til at nedlægge Metropolitanankolen, men hvad jeg derimod troer, at jeg tør påståa, er, at den Bei, som de, der ønske denne Skole nedlagt, hidtil have fulgt, nemlig at fremkomme med et Lovforslag derom, er den rette; men ville de ved Finantsloven sætte igjennem, hvad de ikke kunne opnaa ved et Lovforslag, saa gjøre de efter min bedste Overbeviisning et Indgreb i Kronens Prærogativer, da det er givet, at Regjeringen ikke kan undvære Finantsloven og Regjeringen naturligtvis ikke paa Grund af en Bestemmelse som denne vil opløse Rigsdagen og sammenkalde